

„ΟΙ ΞΕΝΥΧΤΗΔΕΣ”

Μουσική ήθογραφία Δ. ΕΥ-
ΑΓΓΕΛΙΔΗ-Α. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ
Μουσική: Θ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΔΗ
ΤΟΥ Κ. Π. ΜΟΣΧΟΒΙΤΗ

«ΟΙ ΞΕΝΥΧΤΗΔΕΣ» πού ανέβασε ως «ήθογραφίαν με αξιώσεις» τὸ περασμένο Σάββατο εἰς τὸ «Μοντιάλ» ὁ ὑπὸ τὴν καλλιτεχνικὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Δ. Κοκκίνη (σύμπραξις Ὁρέστη Μακρῆ — Β. Αὐλωνίτη) θίασος τῶν θεατρικῶν ἐπιχειρήσεων τοῦ κ. Α. Μακέδου, ὀφείλονται εἰς τοὺς πράγματι εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν μεταξὺ τῶν νέων μας συγγραφέων διὰ τὸ ἐλαφρὸν θέατρον ἱσταμένους σήμερον κ. κ. Ἄλ. Σακελλάριον καὶ Δημ. Εὐαγγελίδη. Ἡ μουσικὴ εἶνε τοῦ τύπου — καὶ τέτοιαν — ἔχοντος νὰ δείξῃ μουσικὴν ἐργασίαν μουσικοσυνθέτου κ. Θεοφράστου Σακελλάριδου.

* * *

Τὸ λιμπρέττο εἶνε — μέ τὴν κατάλληλην διὰ τὴν περίστασιν καὶ τὰς ἀνάγκας χρησιμοποίησεως τοῦ θιάσου διασκευὴν — τὰ «Γκρίζα Νειῶτα» τῶν ἰδίων συγγραφέων, παιχθέντα πρὸ ἐτῶν ἀπὸ τὸν θίασον τῆς κυρίας Ἀλίκης Μουσοῦρη.

Ἕνας κοτσονάτος, ἀλλὰ μᾶλλον ὑπερώριμος καὶ ξενύχτης (Δ. Κοκκίνης) ἀποφασίζει νὰ... παντρευτῆ γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ. Παντρεύεται λοιπὸν μὲ μίαν δακτυλογράφον (δὺς Ποζέλλι), ἢ ὅποια ὁμῶς δέχεται νὰ τὸν πάρῃ — ἐγκαταλείπουσα τὸν νεαρόν, ἀλλὰ φτωχὸ ἀγαπημένον της (κ. Σταυρίδης) — ἀκριβῶς διὰ τὸν ἀντίθετον σκοπὸν, δηλαδὴ γιὰ νὰ γλεντήσῃ. Ἀφετηρία τῆς μικρῆς, ἓνα φτωχόσπιτον στ' Ἀναφιώτικα. Μητέρα, μίαν γυναῖκα τοῦ λαοῦ (Νανᾶ Παπαδοπούλου). Πατέρας, ἓνας μπεκρῆς (κ. Νικολόπουλος). Συν:αξιόχους δάσκαλος ὁ κ. Ἰατριδῆς συγκάτοικος εἰς τὴν ἴδιαν αὐλήν. Ἀπὸ εἰκοσαετίας φίλος καὶ παράσιτος τοῦ Μπελίρη (Κοκκίνη) ὁ κ. Μακρῆς. Γιατρός κουράντης.

(Συνέχεια εἰς τὴν ἄσπρην σελίδα)

(Συνέχεια ἐκ τῆς 1ης σελίδος)

τοῦ τελευταίου ὁ κ. Καντιώτης. Καμαριέρης ἀμίμητος ὁ κ. Αὐλωνίτης. Καμαριέρα ἢ δὺς Τριντάουα, ἀληθινὴ χαρὰ Θεοῦ ὡς κινητικότης, μπρίο, νειῶτα, κομψότης ἐμφανίσεως. Φίλη καὶ γειτοπούλα τῆς Φανῆς (Ποζέλλι), μουσίτσα ἰδιαίτερος καὶ ἐξυπνότατα φαρμακόγλωσση, ἐλεύθερη καὶ τσακπῖνα ἢ δὺς Ρίτα Δημητρίου, εὐτυχήσασα καὶ ρόλο νὰ ἔχῃ πού τῆς πηγαίνει καὶ ὠραία ἀληθινὰ νὰ τὸν ἀποδώσῃ. Αὐτὴ εἶνε ἡ διανομή.

Ὅσο γιὰ τὸ ἔργο ἔχει τὸ μειονέκτημα ὅτι ἔρχεται μετὰ τὰ τόσο θριαμβεύσαντα εἰς τὸ θέατρον Σαμαρτζῆ «Κορίτσια τῆς Παντρείας» καὶ νὰ τὰ θυμίσῃ ἀρκετὰ. Ἐξω ὁμῶς ἀπὸ τὸ λίαν σχετικὸ μειονέκτημα αὐτὸ καὶ ἀπὸ μίαν κάποια σχετικὴ πολυλογία πού τὸ ἔκανε στὴν πρεμιέρα (τὸ ψαλλίδι ἔκτοτε διώρθωσε — μοῦ εἶπαν — τὰ πράγματα) νὰ τραινάρῃ τόσο, ὥστε στὸ τελευταῖον ταμπλὼ τῆς πρώτης καὶ στὸ τελευταῖον ταμπλὼ τῆς δευτέρας νὰ ἔχῃ κανεὶς τὴν ἐντύπωσιν ὅτι οἱ συγγραφεῖς ἰδρώνουν, ἀναζητοῦντες νὰ τοποθετήσουν τὰ φινάλε τους, οἱ «ΞΕΝΥΧΤΗΔΕΣ» ἐσκόρπισαν κατὰ τὴν πρεμιέρα ἄφθονο, πλατὺ, σχεδὸν συνεχές, τὸ γέλιο. Κατὰ τὸ διάλειμμα τῆς πρώτης οἱ ἐμφανισθέντες ἐπὶ σκηνῆς συγγραφεῖς, ἐχειροκροτήθησαν ὄντως ζωηρά.

* * *

Τὸ ἔργο συνολικὰ εἶνε συμπαθητικώτατον. Ἐχει διάλογον ἀληθινὰ θεατρικὰ θαυμάσιον καὶ ἂν τὸ πνεῦμα του καὶ τὸ χιούμορ του εἶνε μᾶλλον φτηνά, εἶνε ὁμῶς συγχρόνως καὶ ἄφθονα, ἀπληλαγμένα ἀπὸ κάθε κατωτερότητα, ἀνετα, διασκεδαστικά. Ἐπὶ τέλους γιὰ ἐλαφρὸν θέατρον ἔγραψαν οἱ συγγρα-

φείς. Δεν μπορεί κανείς να τους ζητή τον ουρανό με τ' άστρα.

* * *

Το ανέβασμα πολύ φροντισμένο και τὰ σκηνικά Ικανοποιητικά καλά.

Ἡ απόδοσις επίσης. Ἐξω ἀπὸ τοὺς ἠθοποιούς διὰ τὴν ὑπόθεσιν τῶν ὁποίων μιλήσαμε παραπάνω, ὁ κ. Κοκκίνης, ὁ κ. Μακρῆς, ὁ κ. Αὐλωνίτης, ὁ κ. Ἰατρίδης, ἀπέδωκαν τοὺς ρόλους των, χωρὶς νὰ ἔχη κανείς νὰ τοὺς ἀπευθύνῃ παρὰ μόνον ἐπαίνους.

Ἐχω θεβαία μερικὰς ἐπιφυλάξεις, ἀλλὰ μᾶλλον ὡς πρὸς τὴν διανομὴν. Νομίζω ἔξαφνα ὅτι θὰ ἦταν περισσότερο στὸ στυλ τοῦ κ. Ἰατρίδη ὁ ρόλος τοῦ νέου ἔρωτευμένου καὶ θεβαίως εἰς τὸ ρόλο τοῦ μεθυσμένου λαϊκοῦ πατέρα τῆς Φανῆς ἦταν ἐνδεδειγμένος ὁ κ. Μακρῆς.

Ὅσο γιὰ τὴ Φανὴ (δεσποινὶς Ποζέλλι) στὸ ρόλο αὐτὸ τῆς κοπέλλας τῶν εἴκοσι χρόνων (πρῶτη πράξις) καὶ τῆς ἀπὸ διετίας παντρεμένης νέας κυρίας (δευτέρα πράξις) καὶ ἔπαιξε πολὺ καλά καὶ τραγούδησε καλά. Δυστυχῶς — καὶ ἐδῶ εὐθύνονται οἱ συγγραφεῖς — δὲν εἶχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ μόνον ξεχωριστὸ ταλέντο πού ἔχει πραγματικά, τὸ ταλέντο τῆς χορεύτριας. Μία σκηνὴ πού θὰ τῆς ἐπέτρεπε σ' ἓνα καμπαρέ, ἃς ποῦμε, νὰ σινατησῇ κάποιον χορευτὴν, θὰ τῆς ἔδωκε τὴν εὐκαιρίαν νὰ χορέψῃ. Θὰ ἔκανε τὸ ρόλο τῆς ἐντελῶς κομμένου καὶ ραμμένου γιὰ τίς καλλιτεχνικὰς τῆς δυνατότητας, δηλαδὴ τέτοιον, ὥστε ἡ ἐπιτυχία τῆς νὰ ὑπάρξῃ πολὺ μεγαλειότερη. Παρὰ τὴν ἔλλειψιν αὐτὴν ὅμως ἡ δεσποινὶς Ποζέλλι εἰς τὸν ρόλον τῆς Φανῆς ἐσημείωσε μίαν ἐπιτυχίαν καὶ χαίρω ἰδιαιτέρως πού ἠμπορῶ αὐτὴν τὴν φορὰν νὰ τὴν ὑπο-

γραμμίσω ἂν καὶ ἔχω μερικὰς ἐπιφυλάξεις ὡς πρὸς τὸ παίξιμό τῆς στὴ σκηνὴ τῆς ἐπανόδου τῆς στὸ σπίτι τὸ πρῶν μετὰ τὸ καμπαρέ καὶ ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα ἕως τὸ τέλος.

* * *

Τὸ μπαλλέτο δὲν ἐχρησιμοποιήθη πολὺ. Εἰς μίαν εἰκόνα ἡ ἀνάγκη τῆς ταχείας ἀλλαγῆς σκηνογραφίας ἐπέβαλε νὰ ἀφεθῇ γιὰ τὸ μπαλλέτο τῶν καμαριερῶν (χαμιτωμένο ἄλλως τε ὡς σύνολο) ἐλάχιστος πρὸ τοῦ προσκηνίου χώρος εἰς τὸν ὁποῖον δυσκαλῶτατα μποροῦσαν νὰ γίνουν ἀκόμη καὶ τὰ λίγα θήματα, τὰ ὁποῖα μποροῦσε ὑπὸ τοιαύτης συνθήκας «νὰ θάλη» ὁ χορογράφος.

* * *

Μένει ἡ μουσικὴ. Συμπαθητικὴ. Μὲ μερικὰ τῆς μοτίβα ἰδιαιτέρως γαργαλιστικὰ ἄρεσε πολὺ. Βέβαια δὲν ἔλειψαν οἱ... «γκρινιάρηδες», οἱ ὁποῖοι παρετήρουν φεύγοντες, ὅτι ὁ κ. Σακελλαρίδης αὐτὴν τὴν φορὰν «δὲν ἔγραψε, ἀλλὰ ἔφαξε στὰ συρτάρια του». Τὸ πράγμα ὅμως δὲν ἔχει σημασίαν ἢ ἔχει μόνον μικρὴν τέτοια. Ὁ κ. Σακελλαρίδης γιὰ τὴ μουσικὴ ἔργων πρὸ πάντων τοῦ εἴδους αὐτοῦ εἶνε σάν τό... μωλῶν τῆς παροιμίας, ὁ ὁποῖος, ὅσῳ νὰ μὴν ἔχη ἀλεύρι, ἂν τινάξῃ, μόνον τὰ γένεια του, θὰ πέσῃ ἀπ' αὐτὰ ἀλεύρι ἄρκετό γιὰ μίαν κουλούραν τούλάχιστον. Προκειμένου περὶ τῆς μουσικῆς τῶν «Ξενύχτων» μπορεῖ ἴσως ὁ κ. Σακελλαρίδης νὰ μὴ θέλησῃ πράγματι νὰ θάλη τὸ μύλο του εἰς κίνησιν καὶ νὰ περιωρίσθῃ μόνον νὰ τινάξῃ τὰ γένεια του. Μπορεῖ νὰ μὴν ἔδωκε ἀλεύρι ἄρκετό γιὰ ἓνα μεγάλο ψωμί. Ἐδωκε πάντως ὑπεραρκετό γιὰ μίαν κουλούραν... ἀξιοπρεπέστατη, πρὸ πάντων δὲ νοστιμώτατη.

Π. ΜΟΣΧΟΒΙΤΗΣ